

ჰერი

- ჰერი! გაამზადე ამანათები უსაფრთხო დაშვებისთვის! დანიშნულების ადგილს ვუახლოვდებით.

ჰერიმა სკამიდან ასწია თავისი ტლანქი საჯდომი და საწყობისაკენ გაეშურა. ყუთები სათითაოდ გადაამოწმა. ყველა მათგანი დალუქული და საიმედოდ დაბმული დახვდა. მის დაცევეტილ ყურებს არაფერი გამოეპარებოდა. ოთახში ჩამიჩუმი არ ისმოდა.

- ყველაფერი კარგადაა ბოს, მზად ვართ.

ეს მეორე შემთხვევაა როდესაც ამ სამუშაოს ასრულებს. ყველაფერი მარტივია, მათ ევალებათ ფუთების ერთი ადგილიდან მეორეზე გადატანა. ტრანსპორტირებისას ყუთები არ უნდა გაიხსნას ან დაზიანდეს. თუკი რაიმე სახის ხმაურს გაიგონებს შიგნიდან, ეს ნიშნავს, რომ ტვირთი დაზიანებულია და ამის შესახებ ბოსს ინფორმაცია დაუყოვნებლივ უნდა მიაწოდოს. არანაირი კითხვები, არანაირი დისკუსია, ფიქრიც ვი.

მისთვის ეს სამყაროში ყველაზე კომფორტული სამსახურია.

ბოსი გახლავთ ის, ვინც თავის დროზე შეიფარა ჰერი. მისცა საცხოვრებელი ადგილი. ჰერის არასოდეს უკითხავს მისი სახელი.

დაშვების პროცესი არც უწინ ყოფილა ადვილი. ყველამ საკუთარი ადგილი დაიკავა და ღვედები შეიკრა.

ხომალდმა ატმოსფეროში შესვლა იწყო. ჰერი სავარძლის მისაყუდებელს შპალერივით აეკრა. წამიერად ისეთი შეგრძნება დაეუფლა, თითქოს გულის ფიცარი ხერხემალს შეეხო და შიგნეულობა მათ შორის მოიყოლა. თუმცა შემდეგ ხომალდის სიჩქარემ იკლო, რასაც საბოლოოდ მისი ზედაპირზე უხეში დანარცხება მოჰყვა.

ჰელი მიმოიხედა, როგორც ჩანს დაშვება მშვიდობით განხორციელდა.

ახლა საჭირო იყო დაეცადათ მანამ, სანამ ხომალდი მგზავრებისა და ეკიპაჟისგან დაიცლებოდა და საწყობიდან ტვირთის შეუმჩნევლად გატანას შეძლებდნენ.

ვინაიდან საჩქარო აღარაფერი იყო, ჰელი ერთი ჯიბიდან ქალალდში საგულდაგულოდ გახვეული, საუზმიდან მორჩენილი ნამცეცები ამოილო და საჭმელი მარჯვენა ხელის გულზე დაიყარა. შემდეგ მეორე ჯიბიდან ასანთის კოლოფი ამოაძვრინა, ახლოს მიიტანა და ისე მოხერხებულად გახსნა თავისი ერთი შეხედვით მსხვილი და მოუქნელი თითებით, რომ შიგნით არსებული ტარაკანი პირდაპირ მის კოურიან ხელის გულზე აღმოჩნდა და მაშინვე ნარჩენების ათვისებას შეუდგა.

ჰელი გაშტერებული აკვირდებოდა ცხვირწინ განვითარებულ მოვლენებს და როდესაც ტარაკანამ საკუთარი მოვალეობა წარმატებით შეასრულა, უმაღლ დააბრუნა მისთვის განკუთვნილ „აპარტამენტში“, შემდეგ კი კოლოფი ჯიბისკენ გააქანა.

- ჰელი, ტარაკნები დედამიწაზე არ გყოფნის ჯიბით რომ არ ატარო? თუ ეგ განსხვავებულია ჰელი? იქნებ განსაკუთრებულ ხმას გამოსცემს გასრესვისას? არ გინდა შევამოწმოთ? - იკითხა მელიმ და წყლით სავსე ბოთლი ერთი მოყუდებით, ხმაურიანად გამოსცალა, შემდეგ ხელი მოუჭირა გასრესვის ხმის იმიტაციისთვის და ურნაში მოისროლა.

ჰელი არაფერი უპასუხია, როგორც ყოველთვის. ის მხოლოდ ბოსს უსმენდა და საჭიროების შემთხვევაში ესაუბრებოდა კიდეც.

* * *

ანიკას ბავშვობა არათრით ჰგავდა სხვათა წარსულს. მას წილად ხვდა ბედნიერება დაბადებულიყო ოჯახში, რომელიც მთელი თავისი არსებით ეწინააღმდეგებოდა კაცობრიობის სწრაფი განვითარებით გამოწვეულ ცვლილებებს და იმ კუნჭულში ემალებოდა "ცივილიზაციის სიკეთეებს", რომელიც გასაოცარ შემთხვევითობათა გამოისობით ჯერ კიდევ "აუთვისებლის" სტატუსს ატარებდა.

ანიკამ იცოდა როგორ გამოიყურებოდა გაზაფხულის ფოსტორისებრი, ნახევრად გამჭვირვალე სიმწვანე. მას არასოდეს გამოეცადა სიმჭიდროვისგან გამოწვეული სტრესი, არ აწუხებდა კლაუსტროფობია. არ იცოდა რა ხდებოდა ფუტკრის სკებივით გატენილ მეგაპოლისებში. ანიკას არ გაესინჯა ხელოვნური ხორცი. არ მიეღო მზის დამწვრობა. მისნაირი ადამიანები უმრავლესობის მხრიდან – განუვითარებელ და ტექნოლოგიებს ჩამორჩენილ არსებებად აღიქმებოდნენ. ისინი არ იყვნენ აღრიცხულნი და შესაბამისად არ გააჩნდათ უფლებები. ღმერთის წარმომადგენელი მათ არ მიიჩნევდა ხატად ღვთისა, თუმცა ანიკას არასოდეს გაუგია, რომ ამ სამყაროში არსებობდა ადამიანი, რომელიც ღმერთის სიტყვას, სხვათათვის რთულად აღქმადს და გასაგებს, თავად გააუღერებდა.

როდესაც ანიკას ჩვიდმეტი წელი შეუსრულდა, მასში ცნობისმოყვარეობამ პიკს მიაღწია. იგი იქ უნდა მისულიყო, სადაც ზონი სრულდებოდა და ის სამყარო იწყებოდა, რომელსაც ასე თავგამოდებით გაურბოდნენ მისი მშობლები...

წინასწარ გამზადებული „ზურგჩანთა“ გატენილი იყო მგზავრობისთვის საჭირო ნივთებითა და საკვებით. წვიმის სეზონის დასასრულს ანიკამ ბოლოჯერ მოავლო თვალი საკუთარ კარ-მიდამოს და მშობელთა

დაუკითხავად დაადგა გზას იქით, საითაც მრავალი წლის წინათ ამა
მდებარეობდა.

მცენარეთა შორის გზის გაკვალვა არც თუ ისე ადვილი იყო. ანიკა
გამეტებით იქნევდა ჟანგიან, ნახევრად გალეულ მაჩეტეს. მის მიერ
გაკვეთილი ბილიკის ხაზი დაგრძელდა, მდინარის განშტოებათა კალაპოტი
ნელ-ნელა დავიწროვდა, წყლის დონემ კი თანდათან იკლო.

ანიკა... ანიკა... ანიკა... ნიავი შვილს გამოდევნებულ მშობელთა
ძახილს მოაქროლებდა შორიდან.

მის ყურამდე მიღწეულმა ხმამ კიდევ უფრო შეჰმატა ანიკას ენერგია და
სურვილი მისულიყო იქ, სადაც არასოდეს ყოფილა და ენახა ის, რაც
არასოდეს ენახა .

მალე გაუვალი ტყე მეჩერად გარდაიქმნა, შემდეგ საერთოდ გაქრა და
ბუჩქნარმა ჩაანაცვლა, მდინარე კი გამშრალ და დახეთქილ მიწაში ჩაიკარგა.

როდესაც ბუჩქნარის დასასრულს მიუახლოვდა, ანიკამ მონდომებით
დაიწყო არემარის თვალიერება. ბნელდებოდა. ჰორიზონტის ხაზი სრულად
მტვრის ლრუბელს დაეფარა და მის მიღმა არაფერი სჩანდა.

ანიკას მშობლების ძახილს ფორმა დაეკარგა და გაურკვეველ ბგერათა
წყობად გადაიქცა...

როდესაც მზე სრულად ჩავიდა, მტვრის ლრუბლის მასა თვალისმომჭრელმა
ნათებამ გაარღვია და ანიკა მიხვდა, ზონი დასრულდა, მტვრის ფარდის
მიღმა კი მეგაპოლისი იმალებოდა...

როდესაც გოგონა ჰორიზონტისკენ დაიძრა და ხრიოკის გადაკვეთა
განიზრახა, უადგილო ბგერა მისწვდა მის მახვილ სმენას... ანიკა ჩვეული

სისხარტით შემობრუნდა და მაჩეტე მოიმარჯვა, თუმცა წყვდიადში ჩაკარგულ ბუჩქნარში ვერაფერს არჩევდა.

- დედა, მამა, თქვენ ხართ?

პასუხი არავინ გასცა.

მოულოდნელად კისრის არეში მსუბუქი ჩხვლეტა იგრძნო. შემდეგ, ყველაფერი ბუნდოვანი გახდა, ისეთი ბუნდოვანი, როგორიც მტვრის ლრუბელს ამოფარებული მეგაპოლისი. მაშინ გოგონა ზურგზე დაეცა. უვარსკვლავო ცა უწინ არასოდეს ენახა...

* * *

- ჰაიეკ, გადაამოწმე დაშვებისას რომელიმე გზავნილი ხომ არ დაზიანდა, თოკები ჩახსენი, ერთ საათში ჩამოტვირთვას ვიწყებთ!

ჰაიეკმა ბოსს თავი დაუქნია და უხმოდ გაემართა ყუთების ხელმეორედ შესამოწმებლად.

მელბი საკუთარ სკამზე გადაწოლილიყო და ბავშვობაში გაგონილ მელოდიას უსტვენდა, შიგადაშიგ ტექსტად საკუთარ მოგონილ სიტყვებს იყენებდა, ვინაიდან მეხსიერება ღალატობდა, თუმცა შედეგით უკმაყოფილო, ბოლოს კვლავ უსიტყვო მელოდიის სტვენას ამჯობინებდა. სხვები ბოსთან ერთად კარტის თამაშით იქცევდნენ თავს.

როდესაც ჰაიეკი სატვირთო განყოფილებაში შებრუნდა და ბრძანების შესრულებას შეუდგა, შეამჩნია, რომ ერთ-ერთი გზავნილის სამაგრი დაშვებისას გამწყდარიყო, თუმცა ყუთს ადგილი არ შეეცვალა და არც დაზიანების რაიმე კვალი ეტყობოდა.

ამის მიუხედავად ჰაიკმა გადაწყვიტა ყუთისთვის თავი მოეხადა და დარწმუნებულიყო გზავნილის დაუზიანებლობაში. პრობლემის აღმოჩენის შემთხვევაში ბოს შეატყობინებდა ყველაფერს და ამგვარად, არაფერი დაშავდებოდა.

როდესაც ჰაიკმა ყუთს თავი აჰვადა, კარი გაიღო და ოთახი წამით მელბის ბავშვობის მელოდიამ აავსო. შემდეგ სიჩუმე ჩამოვარდა.

- ჰაიკ, კონტრაქტის წაკითხვა დაგავიწყდა? შეგახსენებ, რომ ჩვენ არ გვაქვს უფლება გზავნილს შევეხოთ. შენი ტარაკნის ასანთის კოლოფი კი არაა, როცა გინდა მაშინ გახნსა...

ჰაიკს ხმა არ ამოულია, იგი ყუთის შიგთავსს მისჩერებოდა. მელბისაც წასძლია ცნობისმოყვარეობამ და ჰაიკის გვერდით მდგარმა ყუთში ძილის კაფსულა დალანდა. კაფსულაში ოციოდე წლის ახალგაზრდა გოგონა იწვა და მონოტონურად სუნთქავდა.

- ანგელოზივით სახე აქვს, და ასეთი ნაზი კანი გინახავს სადმე ჰაიკ? ყველაზე ძვირიანი მზის დამცავი კრემიც რომ გამოიყენო, შეუძლებელია...

და როდესაც მიხვდა ჰაიკი ფიქრებში გართულიყო და არ უსმენდა, მელბიმ მხარზე ხელი ძლიერად დაჰკრა და დასძინა

- არა განიკითხო და არა განიკითხები ჰაიკ, ეს გოგონა სავარაუდოდ არაა აღრიცხული, ასე რომ ჩვენი სინდისი ისეთივე სუფთაა, როგორც ღმერთის წარმომადგენლის!

ჰაიკს მელბისთვის არც ახლა მიუქცევია ყურადღება, საკუთარ ფიქრებში ჩაკარგულიყო.

- ჰაიკ, გზავნილი არ დაზიანებულა, დავლუქოთ ყუთი და დავივიწყოთ რაც მოხდა, თუ გინდა რომ შემდეგ ფრენაზეც დაგვიკავშირდნენ...

ამჯერად ჰეიკმა საკუთარი ფიქრების მოცილება წარმატებით მოახერხა და უხმოდ მიიღო მელბის შემოთავაზება. მათ ყუთი ფრთხილად დალუქეს, გზავნილი ახალივით იყო, შემდეგ თოკები ჩახსნეს და კარისკენ აიღეს გეზი.

- ისე, ჰეიკ, რომ იცოდე რას არ მივცემდი ამ ღვთისგან დავიწყებულ მიწაზე ასეთი გოგონასათვის... _ ამოიოხრა მელბიმ და ნოსტალგიით გაჟღენთილი მელოდია ახალი სიტყვებით გააჟღერა

- რაც არ უნდა დავემალოთ სიმართლეს, ჩვენ თავად ვართ ტარაკნები კოლოფში...

- ჰე ჰეიკ? მგონი კარგად დააჯდა მელოდიას, რას იტყვი?
მელბის შესაფერის სიტყვათა წყობის აღმოჩენის სიხარულით სახე გაჰვიდვოდა.

ნიკა ციცქიშვილი